

Aftersun Filminde Glitch Estetiğiyle Parçalanmış Bellek ve Zamanın Temsili

Evren Günevi Uslu

ÖZ

Dijital çağda sanat ve sinema, teknolojinin sunduğu yeni estetik ve anlatı olanaklarıyla dönüşüm geçirmektedir. Bu bağlamda glitch estetiği, teknik hataların ve bozulmaların sanatsal bir araç olarak kullanılmasıyla dikkat çeken bir yaklaşım olarak öne çıkar. Bu çalışma, dijital çağın sanat ve sinema üzerindeki etkilerini glitch estetiği bağlamında ele almakta ve bu estetiğin sinemada bellek ile zamanın görselleştirilmesindeki rolünü analiz etmektedir. Çalışmanın odak noktasını, Charlotte Wells'in yazıp yönettiği Aftersun (2022) filmi oluşturmaktadır. Filmde, 11 yaşındaki Sophie'nin babası Calum ile Türkiye'de geçirdiği bir tatilin anıları üzerinden, zamanın ve belleğin parçalı ve akışkan doğası glitch estetiğiyle ifade edilmektedir. Araştırmanın temel amacı, glitch estetiğinin yalnızca görsel bir tercih değil, aynı zamanda anlatının dramatik yapısını derinleştiren tematik bir araç olarak nasıl işlev gördüğünü ortaya koymaktır. Bu doğrultuda, filmde glitch efektlerinin bellek bozulmaları, zaman kaymaları ve duygusal kırılmalarla nasıl ilişkilendirildiği analiz edilmiştir. Çalışmada nitel araştırma yöntemlerinden biri olan görsel medya analizi kullanılmış; filmde seçilen sahneler estetik yapı, dramatik bağlam ve tematik ilişkiler açısından detaylı olarak incelenmiştir. Özellikle bozulmuş görüntüler, pikselleşmeler, ışık kırılmaları gibi glitch öğeleri incelenerek, karakterlerin duygusal dünyalarının ve zaman algılarının izleyiciye nasıl yansıtıldığı değerlendirilmiştir. Bulgular, glitch estetiğinin Aftersun filminde bellek ve zamanın doğrusal olmayan doğasını güçlü bir biçimde temsil ettiğini göstermektedir. Bu estetik yaklaşım, Sophie'nin babasıyla olan ilişkisini hatırlama sürecindeki duygusal karmaşayı ve hatıraların parçalanmış doğasını görselleştirerek, izleyicinin anlatıya duygusal olarak daha derinlemesine katılımını sağlamaktadır.

Anahtar Sözcükler: Glitch, Bellek, Zaman, Sinema, Aftersun

EVREN GÜNEVİ USLU

Dr. Öğretim Üyesi

Düzce Üniversitesi

evrengunevi@hotmail.com

ORCID ID: 0000-0003-4134-3897

Atıf: Günevi Uslu, E. (2025). Aftersun filminde glitch estetiğiyle parçalanmış bellek ve zamanın temsili. *Selçuk İletişim*, 18(2), 764-789. <https://doi.org/10.18094/josc.1677321>

Representation of Fragmented Memory and Time Through Glitch Aesthetics in Aftersun

Evren Günevi Uslu

ABSTRACT

In the digital age, art and cinema are being reshaped by new aesthetic and narrative possibilities offered by technology. Among these, glitch aesthetics has emerged as a distinctive approach that transforms technical errors and distortions into artistic tools. This study explores how glitch aesthetics functions both visually and thematically in cinema, focusing on the film *Aftersun* (2022), written and directed by Charlotte Wells. The narrative centers on 11-year-old Sophie's recollection of a holiday spent with her father Calum in Turkey, twenty years in the past. Through these fragmented memories, the film conveys the nonlinear, layered nature of time and memory. The research aims to reveal how glitch aesthetics contributes not just to the visual language of film but also to its emotional and narrative depth. Using a qualitative method—visual media analysis—the study examines selected scenes from *Aftersun*, identifying how glitch elements such as image distortion, pixelation, and light interference reinforce themes of memory loss, emotional ambiguity, and temporal dislocation. Findings indicate that glitch aesthetics plays a crucial role in visualizing the fragmented and unstable nature of Sophie's memories and her emotional journey. Rather than presenting a seamless recollection, the film embraces disjointed imagery to reflect the flawed, evolving nature of memory. This aesthetic invites viewers to experience the narrative not linearly, but through a personal, emotionally immersive lens. Ultimately, glitch aesthetics becomes a powerful cinematic tool for expressing loss, remembrance, and the fluid interplay of past and present.

Keywords: Glitch, Memory, Time, Cinema, Aftersun

EVREN GÜNEVİ USLU

Asst. Prof.

Düzce University

evrengunevi@hotmail.com

ORCID ID: 0000-0003-4134-3897

Citation: Günevi Uslu E. (2025). Representation of fragmented memory and time through glitch aesthetics in *Aftersun*. *Journal of Selcuk Communication*, 18(2), 764-789. <https://doi.org/10.18094/josc.1677321>

GİRİŞ

Dijital çağın beraberinde getirdiği teknolojik dönüşümler, sanatın anlatı ve estetik anlayışlarında köklü değişimlere neden olmuştur. Bu dönüşüm, sadece teknik araçlarda değil, aynı zamanda sanatın ifade biçimlerinde de kendini göstermektedir. Bu bağlamda "glitch estetiği", dijital veya analog sistemlerde oluşan teknik bozulmaların, bilinçli bir sanatsal tercih olarak yeniden anlamlandırılmasıyla ortaya çıkan yenilikçi bir yaklaşımı temsil eder. Başlangıçta bir hata ya da kusur olarak değerlendirilen bu bozulmalar, günümüzde özellikle dijital sanatlar, deneysel sinema ve yeni medya alanlarında, geleneksel anlatı ve estetik kodları sorgulayan eserlerde estetik ve anlatı aracı olarak kullanılmaktadır.

Glitch estetiği, teknolojinin kusursuz işlediği varsayımına meydan okur. Bu estetik, sistemsel arızaları sanatsal bir dile dönüştürerek, izleyiciye hem teknik hem de düşünsel bir rahatsızlık duygusu sunar. Böylece dijital çağın toplumsal ve kültürel yapısına dair eleştirel bir bakış açısı geliştirir. Bellek, zaman ve kimlik gibi tematik alanlara yönelerek, bireysel ve kolektif deneyimlerin parçalı doğasını görünür kılar. Bu çalışmanın amacı, glitch estetiğinin dramatik anlatılardaki işlevini irdelemek ve bu estetiğin sinemada zaman, bellek ve duygusal deneyim gibi temaların aktarımında nasıl bir araç olarak kullanıldığını ortaya koymaktır. Bu bağlamda Charlotte Wells'in yazıp yönettiği *Aftersun* (2022) filmi, glitch estetiğinin hem görsel hem de anlatısal düzeyde etkili bir şekilde kullanıldığı örneklerden biri olarak incelenecektir. Film, 11 yaşındaki Sophie'nin babası Calum ile Türkiye'de geçirdiği bir tatilin yirmi yıl sonra belleğinde yeniden canlanması sürecini ele alır. Sophie'nin zihninde zamanla bulanıklaşan bu anılar, glitch estetiğiyle görselleştirilerek, izleyiciyi geçmiş, şimdi ve geleceğin iç içe geçtiği duygusal bir yolculuğa çıkarır.

Glitch estetiği üzerine yapılan kuramsal çalışmalar, bu estetiğin yalnızca bir görsel efekt ya da teknik müdahale olmadığını, aynı zamanda zamanın, belleğin ve teknolojik medyumların kırılan doğasını sorgulayan bir anlatı stratejisi sunduğunu ortaya koymaktadır. Henri Bergson'un süre (durée) anlayışı ile Gilles Deleuze'un zaman-imaj kuramı, glitch estetiğinin düşünsel zeminini besleyen önemli kaynaklar arasında yer alır. Bu bağlamda glitch, sadece geçmişin eksik ya da hatalı hatırlanışını değil, aynı zamanda belleğin yapısal kırılmasını temsil eden bir görsel anlatım biçimi haline gelir. Sinemada bu estetik yaklaşım, zamanın doğrusal akışını kesintiye uğratarak, izleyiciye farklı bir algı ve deneyim alanı sunar.

Aftersun filminin bu çalışmada ele alınmasının temel sebebi, filmin glitch estetiğini hem görsel hem de tematik bir araç olarak ustaca kullanmasıdır. Charlotte Wells, glitch estetiğiyle Sophie'nin babasına dair anılarının eksik, kusurlu ve parçalı doğasını yansıtarak, izleyiciye zaman ve bellek arasındaki

karmaşık ilişkiyi hissettirir. Film, söz konusu estetik sayesinde izleyiciyi yalnızca bir hikâyenin pasif izleyicisi olmaktan çıkarır ve zaman, bellek ve kayıp gibi temaların derinlemesine keşfedildiği bir deneyime davet eder. Araştırmada, görsel medya analizi yöntemi kullanılarak, glitch estetiğinin Aftersun filmindeki görsel ve tematik etkileri değerlendirilmiştir. Görsel medya analizi, film gibi görsel materyallerde estetik, anlatı ve sembolik anlamların detaylı bir şekilde incelenmesine olanak sağlar. Bu yöntem, glitch estetiğinin görsel unsurlarını analiz ederek, hikâye anlatımıyla olan ilişkisini açıklığa kavuşturmayı hedefler. Çalışmada, filmde seçilen sahneler üzerinden estetik unsurlar, dramatik bağlam ve tematik ilişkiler ayrıntılı olarak incelenmiştir. Çalışma, dijital çağda sinemanın dönüşen anlatı biçimlerine ilişkin glitch estetiğinin sinemada estetik bir araç olarak nasıl kullanıldığına dair kapsamlı bir analiz sunarak alana katkı sağlamayı hedeflemektedir.

GLITCH ESTETİĞİ: BOZULMANIN SANATA DÖNÜŞÜMÜ

Dijitalleşmenin sanat üzerindeki etkisi, her geçen gün daha görünür hale gelmektedir. Bu bağlamda, glitch estetiği son yıllarda yalnızca teknik bir olgu değil, aynı zamanda güçlü bir sanatsal ve eleştirel yaklaşım olarak öne çıkmaktadır. Glitch, teknik olarak dijital ya da analog sistemlerde meydana gelen bozulmaları tanımlasa da, sanatta bu tür hatalar bilinçli estetik tercihlere dönüşmüştür (Aydın, 2019, s. 885). Bu dönüşüm, dijital kültürün kusursuzluk ideolojisine karşı çıkan alternatif bir görsellik anlayışını beraberinde getirmiştir. Glitch estetiği, izleyicilere sıra dışı ve beklenmedik görsel deneyimler sunarak dijital sistemlerin kırılgan doğasını göz önüne serer (Garakhanova, 2023). Bu yönüyle, yalnızca teknik bir müdahale değil; aynı zamanda dijital çağın zaman, bellek ve mekân algılarına dair derinlikli bir sorgulama aracıdır. Sanatçılar, bu estetiği hataları görünür kılarak, teknolojinin kontrol edilemez yanlarını yaratıcı biçimlerde değerlendirmekte ve böylelikle dijital çağın doğasına yönelik eleştirel bir yaklaşım geliştirmektedir (Yıldırım, 2021; Baysal ve diğerleri, 2021).

Glitch estetiği 1990'ların sonlarında deneysel müzik ve dijital sanat alanlarında ortaya çıkmış, 2000'li yıllarda ise görsel sanatlarda yaygın biçimde kullanılmaya başlanmıştır (Demircan, 2023). Dijital sanatların gelişimiyle birlikte bu estetik, sanatsal anlatımın dinamik bir parçası haline gelmiş, sanatçılar tarafından kasıtlı olarak tercih edilerek estetik bir dile dönüştürülmüştür (Albayrak & Açıcı, 2022). Bu bağlamda yalnızca biçimsel bir bozulma değil, aynı zamanda bir ifade biçimi ve estetik bir stratejidir.

Glitch estetiği, teknolojik bozulmaları sanatın merkezine alarak, geleneksel sanat anlayışına karşı bir duruş sergiler. Bu yaklaşım, rastlantısal olanı estetikleştirirken, aynı zamanda dijital araçların ürettiği veri, görüntü ve seslerin yapay düzenine karşı da bir müdahale niteliği taşır. Chad Wys gibi sanatçılar,

glitch estetiğini farklı sanat disiplinlerine taşıyarak, estetik bir çeşitlilik ve eleştirel derinlik kazandırmışlardır (Kanişkan, 2020). Bu estetik anlayış, yalnızca yeni medya sanatlarında değil, aynı zamanda post-dijital sanat yaklaşımında da kendine yer bulmuştur. Teknolojinin “mükemmel işleyiş” mitine karşı geliştirilen bu tutum, estetik olarak bozuk, eksik ya da kırık olanı değerli kılar. Yıldırım (2020), glitch estetiğinin bireyin görsel algısını dönüştürdüğünü ve bu estetikle dijital çağın yeni bir görsellik rejimi oluşturduğunu savunur. Bunun yanında glitch estetiği, sanatın yalnızca estetik bir boyutta değil, aynı zamanda politik ve toplumsal bir söylem aracı olarak da işlev görmesini sağlar. Özellikle veri görselleştirme, medya aktivizmi ve enformasyon sanatında, bozulmaların sergilenmesi yoluyla verinin manipülasyonu, sansür ya da şeffaflık gibi kavramlara dikkat çekilebilir (Demircan, 2022). Aytaş (2016) da dijital ağların bireyin zaman-mekân deneyimini kökten değiştirdiğini vurgulayarak, glitch estetiğini bu yeni ontolojik kırılmanın görsel temsili olarak tanımlar (s. 400). Bu anlayış teknik bir arıza görüntüsünün ötesine geçerek, dijital çağın eleştirel bir estetik diline dönüşmüştür. Bu estetik, teknolojinin kusurlarını görünür kılarak, dijital kültürün arka planındaki ideolojileri sorgulayan bir araç haline gelmiştir.

Glitch estetiği, sanatsal bir ifade biçimi olarak geniş bir kabul görmesine rağmen, bazı eleştirilere de maruz kalmaktadır. Birçok eleştirmen, bu estetiğin, teknolojinin kaotik ve kontrolsüz doğasını yüceltirken, estetik derinlikten yoksun olduğunu savunur (Kurtuluş, 2022). Ayrıca, bu estetiğin, sanatçının niyetinden ziyade teknolojik rastlantılara bağımlı olması, estetik değerini sorgulayan başka bir faktördür. Glitch sanatçıları, dijital ortamlarda aksaklıkları ya kendileri sentezler ya da bir glitchin oluşmasını tetikleyecek veya ortaya çıkmasını sağlayacak koşulları yaratır. Bu noktada Iman Moradi (2019) Glitch kavramına ilişkin glitch (ing.pure glitch) ve glitch-benzeri (ing. glitch-alike) olarak iki ana kategoriden bahseder. *Saf glitch* tesadüfen veya doğal olarak oluşan hataları imlerken, *glitch-benzeri* ise, bu pratiği ve kavramı açıklayıcı bir unsur olarak ele alınır. Bu nedenle, *glitch-benzeri* eserler, gerçek glitchlerin orijinal ortamlarında bulunan görsel özelliklerini çağrıştıran, dijital olarak üretilmiş çalışmalardır (Aydın, 2019, s.885). Moradi *Glitch Aesthetics* başlıklı çalışmasında *saf glitch* ve *glitch-benzeri* kategorilerini detaylı bir şekilde incelemiştir (Tablo 1).

Tablo 1 Glitch ve Glitch-alike Kavramlarının Karşılaştırılması

Özellik	Glitch (Saf Glitch)	Glitch-alike (Glitch Benzeri)
Meydana Gelme Şekli	Hata veya bozukluk sonucunda oluşur	Bilinçli olarak tasarlanır ve üretilir
Neden Olduğu Durum	Beklenmedik bir dijital hata	Planlanmış ve tasarlanmış görsel eser
Yaratılma Şekli	Tesadüfen bulunur	Sanatçı tarafından kasıtlı olarak üretilir
Kaynak	Doğal veya rastlantısal hatalar	Benzetim yoluyla oluşturulan dijital öğeler
Gerçeklik Durumu	Gerçek bir dijital hata	Yapay veya taklit edilmiş glitch

Bu sınıflandırmaya göre *Saf glitch* doğal süreçlerle veya teknolojik hatalar sonucu ortaya çıkar ve genellikle rastlantısaldır. Buna karşılık *Glitch-alike*, glitch estetiğini bilinçli bir şekilde yeniden yaratmak için kullanılan bir sanatsal tekniktir ve bu nedenle daha tasarımsal bir yapıya sahiptir. Glitch estetiği günümüzde genellikle dijital sanatçılar tarafından video, fotoğraf ve animasyon gibi medyalarda kullanılır. Mercin ve Güzel'in (2022) çalışması, glitch estetiğinin afiş tasarımlarında yaratıcı bir araç olarak kullanılabileceğini göstermiştir. Bu estetik, yerel kültürel değerlerin deneysel bir biçimde sunulması yoluyla görsel kaos yaratırken aynı zamanda güçlü bir anlam katmanı da sunar. Bu anlamda yeni medya sanatında bir iletişim aracı olarak da işlev görür. Göç (2017), glitch'in geleneksel sanat formlarından uzaklaşan ve izleyiciyi teknolojik hataların estetik boyutları üzerine düşünmeye davet eden bir araç olduğunu belirtir. Glitch estetiği, performans sanatında da etkili bir biçimde kullanılmaktadır. Bu performanslarda teknoloji ile insan arasındaki ilişki sorgulanır ve teknolojinin kusurlu doğası estetik bir boyutta ele alınır (Uslu, 2016). Glitch estetiği, müzik alanında özellikle deneysel türlerde popülerdir. Ses bozulmaları, ritmik hatalar ve dijital manipülasyonlar bu estetiğin temel unsurlarıdır. Bu anlamda söz konusu estetiği hem fiziksel hem de dijital alanlarda, beklenmedik kesintilerin yarattığı yeni anlamlar ve deneyimler etrafında şekillenmektedir. Örneğin, dijital tasarımda, sistemin bozulmasıyla ortaya çıkan yeni estetik formlar yaratmakta ve bu formlar, izleyicinin deneyiminde farklı bir algı yaratmaktadır (Schnabel & Haslop, 2018). Bu bağlamda, glitchler, hem bir bozulma hem de yeni bir yaratım süreci olarak değerlendirilebilir.

Glitch, sinema alanında hem estetik hem de anlatı düzeyinde önemli bir rol oynamaktadır. Özellikle deneysel sinema ve bağımsız yapımlarda, geleneksel anlatı biçimlerinin dışına çıkarak, izleyicinin algısını sorgulayan ve yenilikçi bir bakış açısı sunan bir sanatsal deneyim olarak öne çıkmaktadır. Deneysel sinema, genellikle doğrusal bir anlatıyı reddeden, geleneksel sinema tekniklerini sorgulayan ve izleyiciyi aktif bir katılımcı haline getiren bir türdür. Glitch estetiği, bu türün görsel dünyasını zenginleştirirken, aynı zamanda teknolojik medyumun sınırlarını ve kırılganlığını da ortaya koyar. Özellikle dijital çağda, deneysel sinemacılar glitch'i bilinçli bir araç olarak kullanarak teknolojinin kendisini anlatının bir parçası haline getirirler. Deneysel sinema türünde eser üreten yönetmenler, glitch estetiğini kullanarak, izleyicinin dikkatini çeken ve alışılmışın dışında bir deneyim sunan eserler üretmektedir. Örneğin, Richard Mosse'nin *The Enclave* adlı eseri, glitch estetiğini kullanarak, izleyiciyi hem görsel hem de duygusal bir yolculuğa çıkaran bir deneyim sunmaktadır. Bu eser, görsel bozulmalar ve estetik kaymalar aracılığıyla, izleyicinin dikkatini çekmekte ve derin bir sorgulama sürecine yönlendirmektedir (Frizzell, 2015). Bu tür eserler, glitchlerin sunduğu beklenmedik görsel deneyimlerin, izleyici üzerindeki etkisini artırmakta ve sinemanın

sınırlarını zorlamaktadır (Schonig, 2021). Deneysel sinemanın önde gelen yönetmenlerinden olan Stan Brakhage'nin çalışmaları, her ne kadar dijital öncesi döneme ait olsa da glitch estetiğinin temellerine dair ipuçları sunar. Brakhage'nin fiziksel film materyali üzerindeki manipülasyonları, günümüz glitch estetiğinin dijital platformlarda gerçekleştirdiği bozulmalarla paralellik gösterir. Dijital dönemde ise Nam June Paik ve Bill Viola, video sanatı ve glitch arasındaki ilişkiyi kurarak bu estetiğin sinemadaki yerini sağlamlaştırmışlardır. Glitch estetiği, var olan eserlere dijital müdahalelerle ya da analog cihazların kasıtlı olarak bozulmasıyla elde edilebilir. Örneğin, Peter Tscherkassky'nin "Outer Space" (1999) filmi, analog film materyali üzerindeki fiziksel müdahalelerle glitch estetiğini deneysel sinemaya taşır. Filmde kullanılan bozulmuş görüntüler ve sesler, gerçeklik ile hayal arasında bir sınır yaratırken, aynı zamanda sinema medyumunun fiziksel doğasını vurgular.

Glitch estetiği, postmodern sinemanın anlatı ve estetik anlayışına da katkıda bulunur. Postmodernizm, parçalılık, çoklu perspektifler ve geleneksel normların reddi gibi özelliklerle tanımlanır. Bu estetik anlayış söz konusu bu özellikleri sinematik bir dil olarak somutlaştırır. Özellikle bilimkurgu ve distopya türündeki filmler, glitch'i teknolojik bir metafor olarak kullanarak postmodern temaları işler. *The Matrix* (1999), glitch'in hem bir estetik araç hem de bir anlatı unsuru olarak kullanıldığı önemli bir örnektir. Postmodern sinema, glitch estetiği aracılığıyla izleyicinin algısıyla oynar ve gerçeklik kavramını sorgular. David Lynch'in "Inland Empire" (2006) filmi, dijital bozulmaları kullanarak karakterlerin zihin dünyasını ve algıdaki kırılmaları görselleştirir. Lynch'in bu filmi, deneysel sinemanın glitch'i hem estetik hem de anlatı düzeyinde nasıl entegre ettiğine dair bir örnek teşkil eder. Bu estetik anlayış aynı zamanda sinemada anlatı yapısının yeniden şekillenmesine de katkıda bulunmaktadır. Geleneksel anlatı biçimlerinin ötesine geçerek, izleyiciye daha katılımcı bir deneyim sunan glitch temalı filmler, izleyicinin hikâyeye olan katılımını artırmaktadır. Çalışma kapsamında ele alınan ve yönetmenliğini Charlotte Wells'in yaptığı *Aftersun* filminde bellek ve sinema ilişkisi çerçevesinde geçmişe yönelik anıların görselleştirilmesi ve bu yolla glitch'in anlatıya yönelik dramatik bir işlev kazandığını da söylemek mümkündür.

ZAMAN VE BELLEĞİN GLİTCH ARACILIĞIYLA SİNEMADA GÖRSELLEŞTİRİLMESİ

Zaman, bellek ve sinema arasındaki ilişki, sinema çalışmalarında derinlemesine incelenen ve tartışılan bir konudur. Sinema, zamanın ve belleğin görsel ve işitsel bir temsiliyi sunarak, izleyicilere geçmiş, şimdi ve geleceği deneyimleme olanağı sağlar. Bu bağlamda, sinema, bireysel ve toplumsal belleğin inşasında önemli bir rol oynar. Sinema, doğası gereği zamanla iç içe bir sanat formudur. Gilles Deleuze, sinemayı "hareket-imge" ve "zaman-imge" kavramlarıyla ele alarak, sinemanın zamanın akışını

nasıl temsil ettiğini ve dönüştürdüğünü inceler. Deleuze'e göre, klasik sinema hareket-imgeye dayanırken, modern sinema zaman-imgeye odaklanır ve bu sayede zamanın kendisi bir imge haline gelir (Deleuze, 1985, s. 11). Henri Bergson ise zamanı, insan bilincinin sürekli bir akışı olarak tanımlar ve bu akışın sinemada nasıl temsil edildiğini tartışır. Bergson'a göre, sinema, zamanın kesintisiz akışını kesintili karelerle temsil etmeye çalışır, ancak bu temsil, zamanın gerçek doğasını tam olarak yansıtmaz (Bergson, 2005, s. 27).

Bergson, zaman kavramına dair önemli fikirleriyle Deleuze'ün sinematik zaman anlayışına rehberlik eden bir düşünürdür. Ona göre, insan zamanın içinde yaşamaz; aksine zaman, insanın içinde varlık bulur. Bergson'un bakış açısıyla (2005:27), gerçek anlamda süre, kişinin içsel yaşamıdır. Bu süre, benliğin kendini yaşama bıraktığı ve bilinç durumlarının birbiri ardına sıralandığı bir biçimde ortaya çıkar. Tüm değişim ve gelişim süreçleri, ancak bir "süre" içinde gerçekleşir. Ancak, bu süreyi gerçekten hissedebilmemizin temel koşulu bellektir. Bergson'a göre bellek, geçmişini yalnızca depolayan ya da biriktiren bir mekanizma değildir. Daha ziyade, bellek, geçmişin şimdiki zamanla sanal bir bütünlük içinde varlık gösterdiği bir yapıdır. Bellek, geçmişini saklamaktan öte, geçmişini ve şimdikiyi birbirine bağlayan bir köprü niteliği taşır. Bu yaklaşım, geçmişin şimdiki zamanda sürekli bir şekilde mevcut olduğunu ve insanın hem geçmişini hem de şimdikiyi eşzamanlı olarak algılayabilme kapasitesinin bu olgudan kaynaklandığını ifade eder. Bu durum, kronolojik zaman anlayışının çizgisel ilerleyişine meydan okuyan bir paradoks oluşturur. Bergson'un görüşünde, zamanın ardışık yapısı, içsel zaman deneyiminde birbirine nüfuz eden geçmiş ve şimdiki zamanın karşılıklı ilişkisinden etkilenir. Böylece, insanın zaman algısında ilerleme fikri yerine, farklı zaman dilimlerinin bir arada var olduğu bir süreklilik ön plana çıkar.

Henri Bergson'dan önce, zaman genellikle doğrusal bir düzen içinde sıralanmış bir dizi an olarak algılanıyordu; bu anlar, birbirine benzer olayların art arda gelişinden oluşuyordu. Bu anlayış, zamanı en basit haliyle, hareketi ölçen bir saat gibi ele alıyordu. Ancak Gilles Deleuze, bu geleneksel zaman kavrayışının, zamanın gerçek doğasını anlamaktan oldukça uzak olduğunu öne sürer. Deleuze'e göre, klasik yaklaşım, zamanın yalnızca mekânsallaştırılmış bir versiyonunu sunar ve bu, modern düşüncede eleştirel bir bakışla değerlendirilmeye başlanmıştır (1985). Geleneksel anlayışta, zaman yatay bir çizgi gibi, bir "x eksenini" boyunca ilerleyen bir süreç olarak tasavvur edilirdi. Ancak çağdaş felsefe, zamanı insanın doğrudan deneyimlediği saf haliyle ele alma eğilimine sahiptir. Bu yeni yaklaşım, zamanın yatay değil, dikey bir boyutta, bir "y eksenini" üzerinde düşünülmesini öne sürer. Bunun arkasındaki temel fikir, bireyin şimdiki zamanı, geçmiş ve gelecek ile harmanlayarak, bu deneyimi derinleştirmesi ve genişletmesidir. Deleuze'ün teorisinde, zamanın bu dikey boyutu, tanıma, hatırlama ve hayal etme gibi zihinsel süreçler

tarafından daha da genişletilir. Bu etkinlikler, bireyin yalnızca şimdiyi değil, aynı zamanda geçmiş ve geleceği de aynı anda deneyimlemesine olanak tanır. Böylelikle, insanın zaman algısı statik bir ilerleme olmaktan çıkar ve katmanlı bir yapı kazanır. Bu düşünceler, Deleuze'ün sinemada "zaman-imge" kavramını geliştirmesine zemin hazırlamıştır. Zaman-imge, yalnızca olayların sıralı bir şekilde sunulması yerine, zamanın kendisinin bir deneyim alanı olarak ele alınmasını ifade eder. Bu kavram, geçmiş, şimdi ve geleceği eşzamanlı olarak bir araya getirerek, izleyicinin farklı zaman katmanları arasında dolaşmasını sağlar. Deleuze'ün bu anlayışı, zamanın yalnızca fiziksel bir ölçüt olmadığını, aksine zihinsel ve deneyimsel bir olgu olduğunu vurgular (Hou & Lu, 2017, s. 234).

Bellek, sinemada hem tematik hem de yapısal bir unsur olarak karşımıza çıkar. Jan Assmann, kültürel belleğin, toplumların geçmişlerini nasıl hatırladıklarını ve bu hatıraları nasıl aktardıklarını belirlediğini ifade eder (2001, s. 15). Sinema, bu kültürel belleğin görsel bir aracı olarak işlev görür ve geçmişin yeniden inşasında önemli bir rol oynar. Andrey Tarkovsky'nin *Nostalghia* filmi, bellek ve zamanın sinematik temsili bir örneğidir. Filmde, ana karakterin geçmişe dair anıları ve bu anıların şimdiki zamandaki yansımaları, sinemanın bellek ve zaman arasındaki ilişkiyi nasıl ele aldığını gösterir (Boz, 2019, s. 270). Sinema, zaman ve bellek arasındaki ilişkiyi görselleştirerek, izleyicilere geçmişin, şimdinin ve geleceğin iç içe geçtiği bir deneyim sunar. Nagihan Çakar Bikiç, Türk korku sinemasında zaman ve mekân kullanımının anlatısal yapı üzerindeki etkilerini incelerken, bellek çalışmalarının sinemadaki yansımalarını ele alır (2020, s. 475). Reha Erdem'in filmleri, zaman, mekân ve bellek temalarını işleyerek, izleyicilere farklı zaman dilimlerinin ve mekânların iç içe geçtiği bir anlatı sunar. Doğan, Erdem'in filmlerinde zaman, mekân ve bellek arasındaki ilişkiyi analiz eder ve bu unsurların sinematik temsili tartışır (Doğan, 2019, s. 5).

Sinemada zaman ve belleğin görselleştirilmesi, filmin anlatı yapısını ve estetik çerçevesini derinleştiren unsurlardır. Glitch estetiği, özellikle dijital çağın bir ürünü olarak, zaman ve belleği sorgulama, bozma ve yeniden yapılandırma araçlarından biri haline gelmiştir. Glitch, hem bir teknik hata hem de bilinçli bir sanatsal müdahale olarak, geçmiş ile şimdi arasındaki sınırları belirsizleştirerek izleyiciye özgün bir deneyim sunar. Glitch estetiği, görüntüdeki bozulmalar, renk kaymaları ve piksel hataları gibi unsurlarla karakterize edilir. Bu estetik, belleğin doğruluğunu sorgulamak ve geçmişin yeniden yapılandırılmış temsillerini sunmak için güçlü bir araçtır. Belleğin genellikle parçalı ve tutarsız bir yapıya sahip olduğu düşünüldüğünde, glitch, belleğin doğasına dair metaforik bir anlam inşa eder (Menkman, 2011). Örneğin, Lynne Ramsay'nin *We Need to Talk About Kevin* (2011) filminde, travmatik olayların karakterin belleğinde yarattığı kırılmalar, hızlı kesmeler, belirsiz sahne geçişleri ve renk bozulmalarıyla

görselleştirilir. Glitch benzeri görsel efektler, karakterin travmasını somutlaştırarak izleyiciyi de belleğin kaotik doğasına çekmeyi başarır.

Glitch estetiği, sadece belleğin değil, aynı zamanda zaman algısının da bozulmasını sağlar. Geleneksel sinema zaman çizgisi düz bir hat izlerken, glitch bu çizgiyi kırarak zamanı döngüsel, parçalı veya durağan hale getirebilir. Bu durum, izleyicinin zaman algısını sarsarak onu farklı bir gerçeklik düzlemine taşır. Christopher Nolan'ın *Memento* (2000) filmi, zaman algısının nasıl parçalanabileceğine dair güçlü bir örnektir. Filmde, baş karakterin kısa süreli hafıza kaybı, zamanın doğrusal olarak sunulmasını imkânsız hale getirir. Glitch estetiğini andıran anlık görsel bozulmalar ve tersine işleyen anlatı, izleyiciyi bellek ve zamanın manipülasyonuna dair bir sorgulamaya iter (Elsaesser, 2009).

Glitch estetiği, alternatif gerçekliklerin ve çoklu zaman düzlemlerinin görselleştirilmesi için de etkili bir araçtır. Özellikle bilimkurgu ve distopya türündeki filmler, glitch'i gerçekliğin sınırlarını sorgulamak için kullanır. Denis Villeneuve'ün *Blade Runner 2049* (2017) filmi, bellek ve gerçeklik arasındaki ilişkiyi bu estetik aracılığıyla sorgular. Ana karakter K'nin sahte belleklerle donatılmış bir yapay zekâ olduğu gerçeği, zamanın ve belleğin manipülasyonunun bir yansımasıdır. Filmde holografik imgelerdeki glitch benzeri bozulmalar hem teknolojik kırılmaları hem de bellek ile gerçeklik arasındaki uyumsuzluğu vurgular. Dijital çağ, glitch estetiğinin sinemada daha yaygın ve bilinçli bir şekilde kullanılmasına olanak tanımıştır. Dijital teknolojiler, zamanın ve belleğin görselleştirilmesini daha esnek hale getirmiştir. Glitch estetiği, özellikle dijital teknolojinin hem güçlü hem de kırılgan yanlarını yansıtır (Manovich, 2001). Charlie Kaufman'ın *I'm Thinking of Ending Things* (2020) filmi, zaman ve belleğin dijital çağda nasıl sorgulanabileceğine dair çarpıcı bir örnektir. Filmde karakterlerin geçmişleri, hayalleri ve gerçeklikleri arasında keskin bir ayrım yapılmaz. Görsel bozulmalar, sahne geçişlerinde yaşanan ani kopmalar ve zamansal kaymalar, glitch estetiğinin dijital çağdaki yansımasını gösterir.

Glitch estetiği üzerine yapılan çalışmalar, bu estetiğin sadece bir görsel efekt değil, aynı zamanda bir anlatı stratejisi olduğunu vurgular. Örneğin, Menkman (2011), glitch'in bilinçli bir estetik tercih olarak kullanıldığında, teknolojinin sınırlarını ve bellekle olan ilişkimizi sorgulatan bir araç olduğunu belirtir. Elsaesser (2009) ise zamanın parçalanması ve belleğin yeniden inşası bağlamında glitch'in sinema diline kattığı yeniliklere dikkat çeker. Manovich (2001) de dijital çağda sinemanın yeni anlatı biçimleri geliştirdiğini ve glitch'in bu bağlamda hem teknik bir araç hem de estetik bir ifade olduğunu savunur.

Glitch estetiği, dijital bir görsel ya da işitsel medyada oluşan teknik hataların sanatsal bir unsura dönüştürülmesiyle ortaya çıkar. Bu estetik, doğrusal ve kesintisiz bir zaman algısını bozar ve izleyiciyi zamanın katmanlı yapısıyla yüzleştirir. Gilles Deleuze'ün zaman-imge kavramıyla paralellik kurarak,

glitch'in zamanın akışkan doğasını açığa çıkardığını söylemek mümkündür. Glitch, geleneksel doğrusal zaman algısına meydan okuyarak geçmiş, şimdi ve geleceğin iç içe geçtiği bir deneyim sunar. Dijital hataların, kesintilerin ve bozulmaların görselleştirdiği zaman artık lineer bir ilerleme olmaktan çıkar; bir döngü ya da eşzamanlı bir katman hâline gelir. Örneğin bir video dosyasındaki glitch, izleyicinin zamanı normal hızında algılamasını engeller ve geçmiş ya da geleceğin beklenmedik anlarda ortaya çıkmasına neden olur. Böylece zamanın yalnızca ölçülen bir kavram değil, aynı zamanda deneyimlenen bir gerçeklik olduğu anlaşılır.

Bu estetik yaklaşım, görüntünün bellekle olan ilişkisinde de benzer bir bozucu etki yaratır. Dijital çağda bellek, yalnızca bireysel bir deneyim değil, aynı zamanda cihazlar ve veri tabanları aracılığıyla kolektif bir fenomen haline gelmiştir. Glitch, bu kolektif belleğin kırılganlığını ve manipüle edilebilir doğasını gözler önüne serer. Dijital bir dosyada oluşan glitch, belleğin geçmişi saklayan bir depo olduğu fikrine meydan okuyarak, bellek ve zamanın nasıl kesintiye uğrayabileceğini ya da yeniden yapılandırılabilirliğini vurgular. Charlotte Wells *Aftersun* (2022) filminde kaybettiği babasının kendi belleğindeki izlerine dayanarak belleğin ve anıların görselleştirilmesi noktasında glitch estetiğinden faydalanarak geleneksel doğrusal zaman algısına meydan okuyarak çok katmanlı bir zamansal deneyimi beyaz perdeye taşımıştır.

YÖNTEM

Araştırmada, *Aftersun* filminde glitch estetiğinin dramatik bir araç olarak kullanımını incelemek amacıyla nitel araştırma yöntemlerinden olan görsel medya analizi kullanılmıştır. Görsel medya analizi, film ve diğer görsel materyallerdeki estetik, anlatı ve sembolik anlamların incelenmesinde etkili bir yöntemdir (Rose, 2016). Bu yöntem, glitch estetiğinin görsel ve dramatik etkilerini analiz etmek için uygundur, çünkü filmin estetik tercihleri ile hikâye anlatımı arasındaki ilişkiyi detaylı bir şekilde ortaya koymayı sağlar. Çalışmada yer alan görseller, *Aftersun* filminden seçilmiş belirli sahnelerden elde edilmiştir. Sahne seçiminde, glitch estetiğinin belirgin bir şekilde kullanıldığı ve dramatik anlatıyı desteklediği sahneler önceliklendirilmiştir. Bu bağlamda, film görselleri analiz edilirken şu kriterler dikkate alınmıştır:

- Glitch efektlerinin kullanıldığı sahneler
- Bu efektlerin dramatik anlatıya katkı sağladığı anlar
- Zaman ve bellek temalarını güçlendiren estetik tercihler

Filmden elde edilen verilerin analizi, görsel medya analizi ve içerik analizi yöntemleri birleştirilerek gerçekleştirilmiştir. Görsel medya analizinde, glitch estetiği unsurlarının filmin anlatısal yapısına olan etkisi tartışılmıştır (Gibbs ve diğerleri, 2019). Bununla birlikte, içerik analizi ile sahnelerde kullanılan glitch efektlerinin tematik ve dramatik anlamları derinlemesine incelenmiştir. Analiz sürecinde şu adımlar izlenmiştir:

1. Film yeniden izlenerek glitch estetiğine sahip sahneler belirlenmiştir.
2. Bu sahneler, estetik unsurlar ve dramatik bağlam açısından kodlanmıştır.
3. Kodlama sonuçları tematik kategorilere ayrılmış ve glitch estetiğinin dramatik anlatıya katkıları üzerine yorumlar yapılmıştır.

AFTERSUN FİLMİNDE GLİTCH ESTETİĞİ VE DRAMATİK ANLATI

Aftersun Charlotte Wells'in yazıp yönettiği 2022 yapımı bir drama filmidir. Başrollerinde Paul Mescal ve Frankie Corio'nun yer aldığı film, 1990'ların sonunda, 11 yaşındaki Sophie'nin babası Calum ile Türkiye'de geçirdiği bir tatili konu alır. Film, Sophie'nin yirmi yıl sonra bu tatili hatırlaması ve babasıyla olan ilişkisini yeniden değerlendirmesi üzerine odaklanır. Film, Cannes Film Festivali'nde prömiyerini yapmış ve eleştirmenlerden büyük beğeni toplamıştır. Paul Mescal, Calum rolündeki performansı ile övgü almış ve En İyi Erkek Oyuncu dalında Oscar adaylığı elde etmiştir. Film, baba-kız ilişkisi, büyüme ve geçmişin hatırlanması temalarını işlerken, izleyicilere duygusal bir deneyim sunmaktadır.

Charlotte Wells'in yazıp yönettiği *Aftersun*, Sophie'nin geçmiş bir tatilde babası Calum ile yaşadığı deneyimleri hatırlaması üzerinden, zaman ve belleğin katmanlı doğasını işleyen etkileyici bir anlatıdır. Film boyunca kullanılan glitch estetiği, Sophie'nin anılarına yaptığı yolculukta belirsizliği, kayıpları ve geçmişle yüzleşme çabasını dramatik bir araç olarak ön plana çıkarır. Glitch estetiği, filmin dramatik anlatısında üç ana tema üzerinde yoğunlaşır: bellek, zaman ve baba-kız ilişkisi. Filmde glitch estetiği, Sophie'nin zihnindeki anıların kesintili, eksik ve bulanık yapısını temsil etmek için kullanılır. Bu estetik, özellikle Sophie'nin zihnindeki anılarla babasına dair hislerini sorguladığı sahnelerde belirgin bir şekilde görülmektedir.

Film, yetişkin Sophie'nin babası Calum ile geçmişte geçirdiği bir tatili hatırlamasıyla başlar. Sophie'nin anıları, tatilin sıcak, huzurlu ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde eksik olan atmosferini gözler önüne serer. İlk sahnelerde, Sophie'nin geçmişe dönüşleri glitch estetiği ile görselleştirilir: Bozulmuş görüntüler ve ani ses kesintileri, izleyiciyi Sophie'nin anılarının net olmadığı, aksine parçalanmış ve tamamlanmaya muhtaç bir yapıda olduğu fikrine yönlendirir. İlk sahnelerde yer alan bozuk dijital

efektler, Sophie'nin belleğinde var olan eksiklikleri ve zamanla yitip gitmiş ayrıntıları simgeler. Görsellerin parçalı yapısı, geçmişin şimdiki zamana dönüşünün sorunsuz olmadığını gösterir (Görsel 1).

Görsel 1 Otel Odasında Calum'un Silüeti (Aftersun, 2022)

İlk sahne, bir figürün perde önünde karanlık bir silüet olarak belirdiği anı içeriyor. Görsel kompozisyon, ışık ve gölge oyunları ile şekillenirken, karakterin yüz detaylarının gizlenmesi izleyiciyi bir bilinmezliğin içine çekiyor. Görsel medya analizi bağlamında bu sahne, hem estetik hem de sembolik anlamlar taşır.

Estetik ve Anlatı: Bu sahnede glitch estetiği, fiziksel bir bozulma yerine, anlatının duygusal katmanlarına yansır. Karakterin net bir şekilde görünmeyişi, Sophie'nin belleğindeki anıların eksik ve bulanık doğasına işaret eder. Glitch estetiği burada, Sophie'nin geçmişe dair hatırladıklarının netlikten uzak, soyut bir şekilde var olduğunu gösterir. Bu, bellek kavramını somut bir deneyimden çok bir his ve algı alanı olarak tanımlar.

Sembolik Anlam: Işık ve gölge kontrastı, geçmiş ve şimdi arasındaki çatışmayı yansıtır. Silüetin yüz detaylarından yoksun oluşu, karakterin hem fiziksel hem de duygusal olarak erişilemez olduğunu ifade eder. Sophie'nin babasına dair anıları, tam anlamıyla net değildir ve bu belirsizlik, geçmişin zihnindeki kırılgan varlığını temsil eder.

Dramatik Anlatıya Katkısı: Bu sahnede kullanılan estetik unsurlar, Sophie'nin babasıyla olan ilişkisine dair duygusal mesafeyi yansıtır. Glitch estetiği, Sophie'nin anılarına ulaşma çabasını, ancak bunun imkânsızlığını görselleştirir. Bu estetik, izleyiciyi Sophie'nin zihnindeki anıların bir parçası haline getirir ve geçmişe dair hissedilen kayıp duygusunu güçlendirir.

Calum ve Sophie'nin bir tatil beldesindeki otele varışı hem sıcak hem de melankolik bir atmosferle işlenir. Calum'un kızına olan sevgisi ve Sophie'nin babasıyla kurmaya çalıştığı bağ, bu sahnelerde oldukça belirgindir. Ancak, Sophie'nin ileride yeniden hatırlayacağı bu sahneler, glitch estetiği

ile bozulmaya başlar. Özellikle Calum'un odada sigara içerken ve yalnız kaldığı anlarda kullanılan dijital bozulmalar, onun içsel mücadelelerini izleyiciye hissettirir.

Otel odasında kullanılan hafif görsel kesintiler ve bulanıklıklar, Calum'un sessiz acısını ve Sophie'nin bunu anlamlandıramadığı anları vurgular. Burada glitch, zamanın ve belleğin hatırlanma biçimindeki eksiklikleri ifade eder.

Görsel 2 Otel odası sahnesi (Aftersun, 2022)

İkinci sahne, görsel olarak glitch estetiğini daha doğrudan bir şekilde içerir. Görüntü, dijital parçalanma efektleriyle bozulmuş ve izleyiciyi bellek ile zaman arasındaki kırılgan ilişkiye dair bir metaforla yüzleştirmiştir.

Estetik ve Anlatı: Bu sahnede dijital bozulmalar, izleyiciye belleğin ve zamanın doğası gereği bütünsel bir deneyim olmadığını hatırlatır. Görüntüdeki karelerin ve piksellerin parçalanmış yapısı, Sophie'nin geçmişi bir bütün olarak hatırlamakta zorlandığını görselleştirir. Bu estetik, geçmişin parçalara ayrılmış bir şekilde şimdiki zamana taşındığını ifade eder.

Sembolik Anlam: Parçalanmış pikseller, geçmişin tam anlamıyla erişilemez olduğunu ve her bireyin geçmişine dair algısının eksik ve kusurlu olduğunu sembolize eder. Bu estetik, Sophie'nin babasına dair anılarına yeni bir boyut ekler: Bu anılar yalnızca geçmişi değil, aynı zamanda o anılarla yüzleşme sürecini de içerir.

Zaman ve Bellek Temaları: Glitch estetiği, bu sahnede zamanın doğrusal bir akıştan ziyade katmanlı bir yapı olduğunu vurgular. Dijital bozulmalar, Sophie'nin geçmişe dair anılarının sürekli değişen, fragmanlaşmış bir doğaya sahip olduğunu ima eder. Bu durum, geçmişin, şimdiki zamanın ve geleceğin birbirine geçtiği bir zaman deneyimini görselleştirir.

Tatilde geçen günlük aktiviteler, özellikle Sophie'nin havuz başında diğer çocuklarla vakit geçirdiği sahnelerle canlanır. Sophie'nin çocukluk neşesi, babasıyla paylaştığı küçük anlarla harmanlanırken, glitch estetiği bir kez daha devreye girer. Özellikle Sophie'nin babasının yanında hissettiği güven duygusu ve aynı zamanda onun sessizliğiyle gelen rahatsızlık, bozulmuş görsel efektlerle dramatik bir şekilde aktarılır.

Sophie'nin havuz kenarında babasına bakışları sırasında görülen ani dijital bozulmalar, izleyiciyi Sophie'nin anılarının bir izleyicisi olmaktan çıkarır ve bu anıların içine dahil eder. Bu estetik, aynı zamanda Sophie'nin zihnindeki "ideal baba" imajının parçalandığını ifade eder. Havuz sahnesi, *Aftersun* filminde glitch estetiğinin dramatik anlatıyı desteklediği en etkileyici sahnelerden biridir. Sahne, hem estetik hem de anlatısal olarak belleğin ve zamanın doğasına dair metaforik bir okuma sunar.

Görsel 3 Havuz sahnesi (*Aftersun*, 2022)

Estetik ve Anlatı: Bu sahne, otel havuzunda dinlenen yetişkinlerle Sophie'nin suyun içinde yüzmesi arasındaki kontrastı görselleştirir. Arka plandaki insanlar sabit ve rahat bir halde, Sophie ise hareketli ve enerjiktir. Bu ikili yapı, Sophie'nin çocukluk masumiyetini ve çevresindeki dünyanın durağan, duygusal olarak mesafeli yapısını yansıtır. Havuzdaki pikselleşmiş alanlar, Sophie'nin o an yaşadığı çocukça neşeyi bir yandan boğarken, diğer yandan geçmişin parçalanmış ve kusurlu bir bellekte nasıl görselleştiğini ifade eder. Su ve güneş ışığı gibi doğal unsurların glitch estetiği ile bozulması, Sophie'nin bu anı zihninde yeniden oluşturma çabasını metaforik bir şekilde temsil eder.

Sembolik Anlam: Havuzun pikselleşmiş yüzeyi, geçmişin bulanıklığını ve şimdiki zamana olan etkisini temsil eder. Sophie'nin hareketi ile arka plandaki sabit figürlerin kontrastı, zamanın göreceli olarak farklı algılanmasını somutlaştırır. Sophie'nin havuzda tek başına hareket etmesi, yalnızlığı ve çevresindeki dünyayla duygusal bağ kuramamasını sembolize eder. Glitch estetiği, bu izolasyonu artırarak Sophie'nin kendini çevresinden farklı hissettiğini görselleştirir.

Dramatik Anlatıya Katkısı: Glitch estetiği, bu sahnede yalnızca bir görsel bozulma değil, aynı zamanda anlatının duygusal tonunu pekiştiren bir araçtır. Havuzun içinde Sophie'nin bozulmuş bir şekilde görünmesi, onun hem çevresine hem de geçmişine dair algısındaki eksiklikleri ve çelişkileri ifade eder. Bu durum, Sophie'nin çocukluk anılarının tam anlamıyla erişilebilir olmadığını ve zamanla bulanıklaştığını ima eder.

Filmin glitch estetiği, zamanın doğrusal bir şekilde algılanmadığını ve geçmiş, şimdi ve geleceğin iç içe geçtiğini gösterir. Havuz başındaki sahnede zamanın yavaşlatılması ve bozulması, Calum'un Sophie için hem bir anı hem de bir boşluk olarak kalmaya devam ettiğini hissettirir. Bu sahne, Henri Bergson'un zaman ve bellek teorisini sinematik bir şekilde somutlaştırır.

Sophie'nin Yeni Arkadaşlarıyla Vakit Geçirmesi

Film boyunca Sophie, otelde tanıştığı diğer çocuklarla vakit geçirmeye başlar. Bu sahneler, Sophie'nin bireysel dünyasını genişletirken, Calum'un yalnızlığını daha belirgin hale getirir. Calum'un, kızının bağımsızlığını izlerken yaşadığı içsel çelişkiler, glitch estetiğiyle desteklenir. Özellikle Calum'un Sophie'yi uzaktan izlediği sahnelerde kullanılan bozulmalar, babasının zihinsel durumunu görselleştirir. Bu sahnelerde zaman algısı, bozuk ve sıçramalı bir hale gelir. Sophie'nin mutlu anıları ile Calum'un içsel yalnızlığı arasında bir kontrast yaratılır. Glitch estetiği, iki karakterin farklı zaman deneyimlerini aynı anda görselleştirme işlevi görür.

Görsel 4 Sophie (Aftersun, 2022)

Estetik ve Anlatı: Bu sahnede, Sophie'nin doğal bir ortamda yürümesi izleyiciye sade bir görüntü sunar. Ancak, glitch estetiği aracılığıyla görüntünün bir parçası pikselleşmiş ve yüzü bir ışık patlamasıyla (muhtemelen dijital bir bozulma) öne çıkmıştır. Bu estetik, izleyiciyi Sophie'nin belleğinin parçalı ve eksik

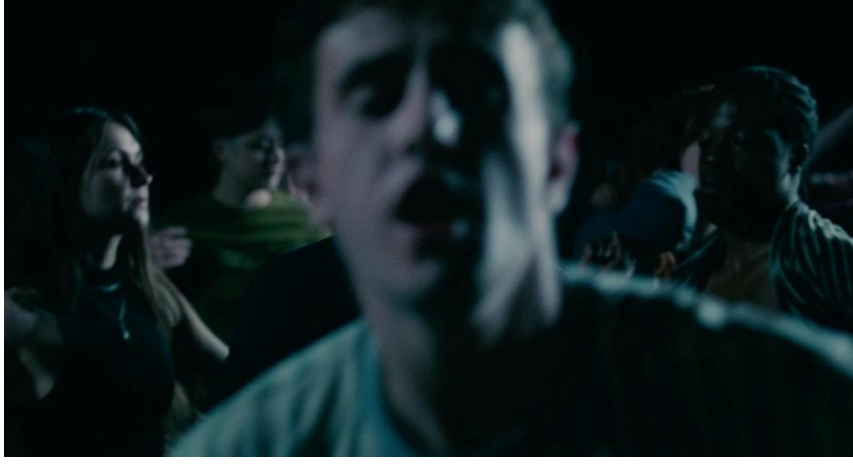
yapısıyla yüzleşmeye davet eder. Sophie'nin yüzüne düşen kırmızı ışık, onun geçmişte yaşadığı travmatik ya da yoğun duygusal bir anın yansıması olarak okunabilir. Glitch estetiği burada, izleyiciyi Sophie'nin anılarının duygusal yoğunluğu ile yüzleştirir. Sophie'nin çevresindeki manzaranın hafifçe bozulmuş görünmesi, bu anının bir gerçeklik değil, zihinde yeniden yapılandırılmış bir bellek olduğunu gösterir.

Sembolik Anlam: Sophie'nin tek başına yürüdüğü bu sahne, onun çocukluk dönemindeki yalnızlığını ve çevresine uyum sağlamadaki zorluklarını sembolize eder. Glitch estetiği, Sophie'nin yalnızlığını ve bu anıya dair eksik parçalarını ifade eder. Görüntünün bozulmuş yapısı, geçmiş ve şimdinin iç içe geçtiği bir zaman algısını temsil eder. Sophie'nin yürüyüşü fiziksel bir eylem gibi görünse de, bu sahne daha çok geçmişin şimdiki zamanda zihinsel bir yolculuğu olarak yorumlanabilir.

Dramatik Anlatıya Katkısı: Bu sahne, glitch estetiğini dramatik bir araç olarak kullanarak, Sophie'nin duygusal dünyasını daha güçlü bir şekilde ortaya koyar. Belleğin parçalı ve eksik yapısı, Sophie'nin yüzüne düşen kırmızı tonlar ve görüntüdeki dijital bozulmalarla görselleştirilir. Bu durum, Sophie'nin geçmişte yaşadığı olaylarla şimdiki zamandaki duygusal bağını sembolize eder. Sophie'nin hareketi, çevredeki durağan doğal unsurlarla kontrast oluşturur. Bu, Sophie'nin içsel yolculuğunun dinamik bir süreç olduğunu gösterirken, glitch estetiği bu dinamik yapının tamamlanmamışlığını vurgular.

Disko Sahnesi: Bellek ve Yüzleşme

Filmin en etkileyici sahnelerinden biri, Sophie'nin babasını disko ışıklarının altında hayal ettiği andır. Bu sahnede, glitch estetiği dramatik bir zirveye ulaşır. Calum'un figürü, hızlı ışık geçişleri, dijital artefaktlar ve yankılanan ses efektleriyle sunulur. Bu sahne, Sophie'nin zihninde babasına dair karmaşık duygularının bir yansımasıdır. Görsel bozulmalar ve ses kesintileri, Sophie'nin geçmişte yaşadığı duygusal karmaşayı ve babasına ulaşamama hissini güçlü bir şekilde ifade eder. Bu sahnede glitch, sadece bir estetik unsur değil, aynı zamanda bir hikâye anlatım aracı olarak kullanılır.

Görsel 5 Disko sahnesi (Aftersun, 2022)

Estetik ve Anlatı: Sahne, Calum'un yüzünün bulanık bir şekilde öne çıkmasıyla karakterin duygusal karmaşasını ve zihinsel durumunu görselleştirir. Kamera odaklanmayı reddeder, karakterin fiziksel ve ruhsal dünyasını netleştirmez; bu, izleyiciyi Calum'un zihinsel durumuna bir adım daha yaklaştırır. Çevresindeki insanlar net bir şekilde görülürken, Calum'un yüzünün bulanık olması, onun çevresiyle bağlantısının kopuk olduğunu ve izole bir ruh halinde bulunduğunu ima eder. Calum'un yüzünün belirgin olmaması, onun zihinsel olarak kendisiyle ve çevresiyle bağ kurmakta zorlandığını gösterir. Bu bulanıklık, bellek ile zamanın belirsiz ve parçalı doğasına atıfta bulunur. Sahnedeki koyu tonlar ve düşük ışık kullanımı, Calum'un melankolik ruh halini güçlendirir. Glitch estetiği ile birleşen bu görsel tercih, izleyicinin karakterin duygusal durumuna dair derin bir empati geliştirmesine olanak tanır.

Sembolik Anlam: Bu sahne, Sophie'nin anılarındaki babasının zihinsel durumunun bir yansıması olarak okunabilir. Bellek, glitch estetiği sayesinde eksik, kusurlu ve bulanık bir şekilde sunulur. Calum'un bu şekilde gösterilmesi, Sophie'nin onun duygusal dünyasını tam anlamıyla kavrayamamış olmasını sembolize eder. Sahne, zamanın akışkan ve doğrusal olmaktan uzak bir şekilde temsil edildiği bir an sunar. Calum'un bulanık yüzü ve çevresindeki net detaylar, geçmiş ve şimdiki zamanın iç içe geçişini ifade eder. Çevresindeki insanlarla bir arada olmasına rağmen, Calum'un bulanık yüzü onun yalnızlığını dramatize eder. Bu durum, Sophie'nin babasına dair anılarında hissettiği mesafeyi de yansıtır.

Dramatik Anlatıya Katkısı: Bu sahne, Calum'un içsel dünyasına dair en güçlü ipuçlarından birini sunar. Glitch estetiği, sadece görsel bir araç değil, aynı zamanda hikâyenin duygusal ve tematik derinliğini pekiştiren bir anlatı unsuru olarak öne çıkar. Glitch estetiği, Calum'un yalnızlığını ve çevresindeki dünyayla kuramadığı bağı açık bir şekilde görselleştirir. Bulanık odak, onun içsel karmaşasını somutlaştırır. Sophie'nin anılarıyla ilişkili olarak glitch estetiği, geçmişin şimdiki zamanda yeniden yapılandırılma sürecinin ne kadar kusurlu ve eksik olduğunu yansıtır.

Glitch estetiği, Sophie'nin hatırladığı geçmişin kırılmalı ve eksik yapısını somutlaştırır. Bu estetik, bellek kavramının doğrusal değil, daha çok katmanlı ve bozulmuş bir yapıda olduğunu görselleştirir. Örneğin, disko sahnesinde kullanılan glitch efektleri, Sophie'nin anılarının netliğini kaybettiğini ancak babasıyla bağını hâlâ hissettiğini vurgular. Bu bozulma, geçmişin şimdiyle olan sanal birlikteliğini simgeler (Rose, 2016).

Filmin sonunda, Sophie'nin babasına dair anıları, glitch estetiğiyle iyice yoğunlaşır ve bir tür duygusal çözülmeye ulaşır. Bu sahnelerde, Sophie'nin babasıyla olan bağını tam olarak anlamlandırma çabası ve aynı zamanda onun kaybını kabul etme süreci, görsel bozulmalarla somutlaşır. Glitch estetiği, bu noktada Sophie'nin anılarının netleştiğini değil, aksine geçmişle yüzleşmenin her zaman eksik ve tamamlanmamış bir süreç olduğunu ifade eder.

Görsel 6 Havaalanı sahnesi (Aftersun, 2022)

Bu sahne, Sophie'nin havaalanında babası Calum ile vedalaşmasının öncesine işaret eden bir an olarak dikkat çeker. Glitch estetiği ve sahnenin minimalist görsel dili, izleyiciyi zaman ve bellek temalarının dramatik derinliğine çeker. Sophie'nin yüzündeki ifade, yaşadığı deneyimin duygusal ağırlığını taşıırken, sahnenin kompozisyonu geçmiş ve şimdiki zaman arasındaki çatışmayı görselleştirir.

Estetik ve Anlatı: Bu sahne, Sophie'nin havaalanındaki durumu ve duygusal olarak yüklü bir ayrılığı işaret eder. Sophie'nin net bir şekilde gülümsemesi ile arka plandaki detayların bulanıklığı, bellek ve zaman algısının iki farklı boyutunu simgeler. Sophie'nin gülümsemesi geçmişte bir an olarak kaydedilmiş olabilir, ancak glitch estetiği ile görüntülenen bu sahne, anının kusurlu ve eksik bir şekilde hatırlandığını gösterir. Sophie'nin çevresindeki detayların tam net olmaması, anının zihinsel bir süreçte yeniden yapılandırıldığını ima eder. Bu, belleğin parçalı ve kusurlu doğasını görselleştirir. Beyaz bir arka plan ve sınırlı renk paleti, sahneyi daha evrensel ve zamansız kılar. Glitch estetiği, sahneyi belirli bir zamana ve mekâna bağlamaktan ziyade bir bellek katmanına dönüştürür.

Sembolik Anlam: Bu sahne, Sophie'nin babasıyla vedalaşmadan önceki bir anı simgeler. Glitch estetiği ile sahnelenen ayrıntılar, bu anının zihinsel olarak Sophie'nin gelecekteki yetişkin kimliğini nasıl şekillendirdiğini ima eder. Sophie'nin yüzündeki ifade geçmişin bir yansımasıdır, ancak glitch estetiği ile bu ifade, şimdiki zamanda yeniden yapılandırılmış bir şekilde görülür. Zamanın lineer bir şekilde değil, katmanlı bir şekilde algılandığını ifade eder.

Dramatik Anlatıya Katkısı: Bu sahne, filmin duygusal yoğunluğunu ve tematik derinliğini artırır. Glitch estetiği, sadece görüntünün görsel yapısını bozmakla kalmaz, aynı zamanda Sophie'nin babasıyla olan ilişkisinin belleğindeki kırılma ve eksik doğasını ifade eder. Sophie'nin hafif gülümsemesi, onun babasıyla olan ilişkisindeki çocukça mutluluğun bir yansımasıdır. Ancak, glitch estetiği bu mutluluğun artık geçmişte kaldığını ve eksik parçalarla hatırlandığını görselleştirir. Sophie'nin arkasındaki figürlerin bulanık olması, onun babasıyla olan bağının kopma noktasına geldiğini sembolize eder.

Final sahnelerinde kullanılan bozulmalar, geçmişin şimdiki zamana olan etkisini ve zamanın katmanlı doğasını güçlü bir şekilde hissettirir. Sophie'nin babasına bakışı, hem onunla barışma hem de onu kaybetme duygusunun bir ifadesidir.

Aftersun, glitch estetiğini sadece görsel bir tercih olarak değil, hikâyenin temel anlatı unsuru olarak kullandığı bir film olarak öne çıkar. Filmde glitch, zamanın doğrusal olmayan yapısını ve belleğin eksik, bulanık ve kesintili doğasını somutlaştırır. Sophie'nin babasıyla olan geçmişine dair hatıraları, glitch estetiğiyle dramatik bir derinlik kazanır. Bu estetik, yalnızca izleyiciye bir hikâye anlatmakla kalmaz, aynı zamanda zaman ve belleğin sinematik bir deneyim olarak nasıl aktarılabileceğine dair yeni bir yaklaşım sunar. Glitch estetiği sayesinde film, Sophie'nin babasına duyduğu sevgi, kayıp ve özlemle şekillenen içsel yolculuğunu güçlü bir şekilde ifade eder. Film, izleyiciyi yalnızca Sophie'nin anılarına tanık olmaya değil, aynı zamanda bu anıların içine dahil olmaya davet eder.

SONUÇ

Aftersun, glitch estetiğini yalnızca bir görsel araç olarak değil, aynı zamanda dramatik bir anlatım stratejisi olarak kullanarak izleyiciye derin ve katmanlı bir deneyim sunar. Film, Sophie'nin geçmişe yönelik anılarını hatırlaması ve bu anıları yeniden yapılandırma sürecinde yaşadığı duygusal çatışmaları anlatırken, glitch estetiği ile belleğin ve zamanın doğasına dair çarpıcı bir anlatı oluşturur. Charlotte Wells'in yönetmenliği ve glitch estetiğinin filmdeki yenilikçi kullanımı, filmi hem sinematografik hem de tematik açıdan zengin bir yapıt haline getirir. Bu sonuç bölümünde, glitch estetiğinin *Aftersun* filmindeki dramatik ve tematik işlevleri kapsamlı bir şekilde ele alınacaktır.

Filmde glitch estetiği, belleğin eksik ve kusurlu yapısını görselleştirmek için temel bir araç olarak kullanılır. İnsan belleği, geçmişi tam anlamıyla depolayamaz; aksine, geçmiş, zihinde sürekli olarak yeniden yapılandırılır. Bu bağlamda, glitch estetiği, belleğin parçalı ve eksik doğasını vurgular. Filmde kullanılan dijital bozulmalar, Sophie'nin zihninde babasına dair anıların net olmadığını ve bu anıların, zamanla, hatırlama sürecinde bozulduğunu ifade eder. Örneğin, otel odası sahnesinde Calum'un bir silüet olarak gösterilmesi, Sophie'nin babasına dair anılarının eksik olduğunu ve zihninde bir tür duygusal boşluk bıraktığını simgeler. Glitch estetiği, bu boşlukları görsel olarak somutlaştırır. Sophie'nin belleği, geçmişin tam bir yansımısını sunamaz; bunun yerine, geçmişin kırık ve bulanık bir görüntüsünü sağlar. Bu durum, Henri Bergson'un bellek teorisiyle paralellik gösterir. Bergson'a göre, bellek, geçmişin yalnızca bir depolama alanı değil, geçmiş ve şimdiki zamanın sürekli olarak bir arada var olduğu bir yapıdır. *Aftersun*'da glitch estetiği, bu yapıyı hem görsel hem de duygusal düzeyde ortaya koyar.

Aftersun, geleneksel doğrusal zaman anlayışına meydan okuyan bir anlatı sunar. Film boyunca, geçmiş, şimdi ve geleceğin iç içe geçtiği bir zaman algısı yaratılır. Bu katmanlı zaman algısı, glitch estetiği ile daha da derinleştirilir. Görüntüdeki bozulmalar ve ani kesintiler, izleyiciyi zamanın doğrusal bir ilerleme değil, parçalanmış ve döngüsel bir deneyim olduğu fikrine yönlendirir. Henri Bergson ve Gilles Deleuze'ün zaman teorileri, bu bağlamda filmin tematik derinliğine katkıda bulunur. Deleuze'ün "zaman-imge" kavramı, *Aftersun*'daki glitch estetiğiyle somutlaştırılır. Zaman-imge, olayların sıralı bir şekilde sunulmasından çok, zamanın kendisinin bir deneyim alanı olarak ele alınmasını ifade eder. Filmde, glitch estetiği sayesinde, Sophie'nin geçmişte yaşadığı anılar, yalnızca birer anı değil, aynı zamanda zamanın sürekli değişen ve yeniden yapılandırılan bir deneyimi olarak izleyiciye sunulur. Havuz sahnesi, bu anlayışı görselleştiren güçlü bir örnektir. Sophie'nin havuzda yüzdüğü ve babasına baktığı anlarda kullanılan dijital bozulmalar, izleyiciyi geçmiş ve şimdiki zamanın iç içe geçtiği bir bellek deneyimine davet eder. Havuzun pikselleşmiş yüzeyi, Sophie'nin bu anıyı zihninde yeniden yapılandırma sürecini temsil eder. Bu bozulmalar, zamanın statik bir ilerleme olmadığını, aksine, sürekli olarak değişen bir deneyim olduğunu vurgular.

Filmde glitch estetiği, Sophie ile babası Calum arasındaki ilişkinin dramatik derinliğini güçlendiren bir araç olarak kullanılır. Baba-kız ilişkisi, filmde duygusal ve tematik bir merkez oluşturur. Glitch estetiği, bu ilişkinin Sophie'nin zihnindeki parçalanmış doğasını görselleştirir. Sophie'nin babasına dair anıları, sevgi, kayıp ve hayal kırıklığı gibi karmaşık duygularla şekillenmiştir. Glitch estetiği, bu duygusal karmaşayı dramatize eder. Disko sahnesi, bu ilişkinin glitch estetiğiyle en güçlü şekilde ifade edildiği sahnelerden biridir. Calum'un yüzünün bulanık ve net olmaması, Sophie'nin babasına dair algısındaki eksiklikleri ve

duygusal boşlukları yansıtır. Glitch estetiği, Sophie'nin babasına ulaşma çabasını ve aynı zamanda onun duygusal dünyasını tam anlamıyla kavrayamamasını görselleştirir. Bu sahne, izleyiciyi Sophie'nin duygusal dünyasına daha derin bir şekilde çeker ve babasıyla olan bağını yeniden değerlendirme sürecine ortak eder.

Film, glitch estetiğini kullanarak gerçeklik ile hayal arasındaki sınırları bulanıklaştırır. Bu estetik, Sophie'nin zihinsel dünyasını ve geçmişe dair anılarının gerçeklikten nasıl ayrıldığını ifade eder. Glitch estetiği, izleyiciye Sophie'nin anılarının yalnızca birer gerçeklik değil, aynı zamanda duygusal ve zihinsel bir yeniden yapılandırma olduğunu hissettirir. Örneğin, havaalanı sahnesinde Sophie'nin yüzündeki gülümseme ve çevresindeki bulanık detaylar, anının zihinsel bir yeniden yapılandırma olduğunu açıkça ortaya koyar. Glitch estetiği, bu yeniden yapılandırma sürecindeki eksiklikleri ve kusurları somutlaştırır. Bu estetik, izleyiciyi Sophie'nin anılarını yalnızca izlemeye değil, aynı zamanda bu anıların içine dahil olmaya davet eder.

Filmde glitch estetiğinin bir diğer önemli işlevi, izleyiciyi geleneksel sinema anlatılarından kopararak daha aktif bir katılımcı haline getirmesidir. Glitch estetiği, izleyiciyi rahatsız eder ve geleneksel sinema diline meydan okur. Bu durum, izleyicinin zaman, bellek ve duygusal deneyim üzerine düşünmesine olanak tanır. Dijital bozulmalar ve görsel kesintiler, izleyicinin belleğin ve zamanın kırılgan doğasına dair farkındalığını artırır. *Aftersun*, glitch estetiği aracılığıyla izleyiciyi Sophie'nin zihinsel ve duygusal dünyasına taşır. Bu süreç, izleyicinin Sophie'nin anılarını ve bu anıların duygusal etkilerini daha derin bir şekilde hissetmesine olanak tanır.

Glitch estetiği, dijital çağın sinema anlatısına getirdiği yeniliklerden biridir. *Aftersun*, glitch estetiğini kullanarak dijital çağın bellek, zaman ve gerçeklik temalarını sinematik bir deneyime dönüştürür. Dijital bozulmalar, yalnızca görsel bir tercih değil, aynı zamanda filmin tematik derinliğini ve dramatik yapısını güçlendiren bir anlatı aracıdır. Charlotte Wells, glitch estetiğini bilinçli bir şekilde kullanarak, izleyicinin Sophie'nin geçmişine dair anılarına dair bir tür dijital bellek yolculuğuna çıkmasını sağlar. Bu estetik, izleyicinin yalnızca bir hikâye izlemekle kalmayıp, aynı zamanda zaman ve belleğin kırılgan doğasını deneyimlemesine olanak tanır. Glitch estetiği, yalnızca bir görsel tercih değil, aynı zamanda bir anlatı stratejisi ve tematik bir araç olarak *Aftersun*'un başarısının merkezinde yer alır.

EXTENDED ABSTRACT

In the digital age, art and cinema are undergoing a transformation with the new aesthetic and narrative possibilities offered by technology. In this context, glitch aesthetics stands out as an approach

that draws attention with the use of technical errors and distortions as an artistic tool. Glitch aesthetics offers a powerful tool for the visualization of memory, time and emotional experiences. Glitch aesthetics has been shaped by the fact that technical errors and distortions that occur in digital or analog systems gain aesthetic and narrative value. In particular, digital arts, experimental cinema and new media studies adopt glitch aesthetics as a form of expression and a critical tool, presenting works that make viewers question traditional art and narrative patterns. This aesthetic challenges the assumption that technology is flawless, transforms error and distortion into an artistic tool and provides a critical perspective on the social, cultural and aesthetic dynamics of the digital age. This study examines how glitch aesthetics contribute to dramatic narrative and the use of this aesthetic as a thematic tool for time and memory in cinema. The aim of the research is to analyze glitch aesthetics in depth at the aesthetic and narrative level and to reveal the contributions of this approach to cinema narrative. The focus of the study is the film *Aftersun*, written and directed by Charlotte Wells. The film progresses through 11-year-old Sophie remembering a holiday she spent in Turkey with her father Calum twenty years later. Sophie's effort to reconstruct this past holiday in her mind is visualized with glitch aesthetics, transporting the viewer to an experience where past, present and future coexist. Therefore, the film is an ideal example to analyze the use of glitch aesthetics both as a visual choice and a thematic narrative tool. In the research, visual media analysis, which is one of the qualitative research methods, was used to examine the use of glitch aesthetics as a dramatic tool in the film *Aftersun*. The visuals in the study were obtained from certain scenes selected from the film *Aftersun*. In the scene selection, scenes where glitch aesthetics were used prominently and supported the dramatic narrative were prioritized. The analysis of the data obtained from the film was carried out by combining visual media analysis and content analysis methods.

The film transforms the layered nature of time and memory into a cinematic experience, taking the viewer out of traditional linear narrative patterns. Glitch aesthetics are used in the film as a fundamental tool to visualize the incomplete and flawed structure of memory. Human memory cannot store the past completely; on the contrary, the past is constantly restructured in the mind. *Aftersun* presents a narrative that challenges the traditional linear understanding of time. Throughout the film, a perception of time is created in which the past, present and future are intertwined. This layered perception of time is further deepened by glitch aesthetics. The distortions and sudden interruptions in the image lead the viewer to the idea that time is not a linear progression but a fragmented and cyclical experience.

Glitch aesthetics are used in the film as a tool to enhance the dramatic depth of the relationship between Sophie and her father Calum. The father-daughter relationship forms an emotional and thematic center in the film. Glitch aesthetics visualize the fragmented nature of this relationship in Sophie's mind. Sophie's memories of her father are shaped by complex emotions such as love, loss, and disappointment. Glitch aesthetics dramatize this emotional turmoil.

The film blurs the boundaries between reality and fantasy by using glitch aesthetics. This aesthetic expresses Sophie's mental world and how her memories of the past are separated from reality. Glitch aesthetics make the audience feel that Sophie's memories are not only reality, but also an emotional and mental reconstruction. Another important function of glitch aesthetics in the film is to break the audience away from traditional cinema narratives and make them a more active participant. Glitch aesthetics disturb the audience and challenge traditional cinematic language. This allows the audience to think about time, memory, and emotional experience. Digital distortions and visual interruptions increase the audience's awareness of the fragile nature of memory and time. Aftersun offers the audience a deep and layered experience by using glitch aesthetics not only as a visual tool but also as a dramatic narrative strategy. The film tells the story of Sophie's emotional conflicts as she recalls her past memories and reconstructs them, while creating a striking narrative about the nature of memory and time with glitch aesthetics. Charlotte Wells' direction and the innovative use of glitch aesthetics in the film make the film a rich work both cinematically and thematically.

Glitch aesthetics is one of the innovations that the digital age has brought to cinematic narrative. Aftersun transforms the themes of memory, time and reality of the digital age into a cinematic experience by using glitch aesthetics. Digital distortions are not only a visual choice, but also a narrative tool that enhances the thematic depth and dramatic structure of the film. Charlotte Wells consciously uses glitch aesthetics to take the audience on a kind of digital memory journey into Sophie's memories of her past. This aesthetic allows the audience not only to watch a story, but also to experience the fragile nature of time and memory. Glitch aesthetics are central to Aftersun's success, not only as a visual choice, but also as a narrative strategy and thematic tool.

Çıkar Çatışması/Conflict of Interest

Yazar çıkar çatışması olmadığını beyan etmiştir. /The author declares that there is no conflict of interest.

Yazarların Katkıları/Author Contributions

Makale tek yazarlıdır. /The article has a single author.

This work is licensed under **Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License** (CC BY-NC 4.0).

KAYNAKÇA

- Albayrak, D., & Açıcı, F. (2022). Yeni medya sanatında Göbeklitepe'nin yorumlanması. *Arts Artuklu Sanat ve Beşerî Bilimler Dergisi*, (Dijitalleşme Özel Sayısı), 145–172. <https://doi.org/10.46372/arts.1194779>
- Assmann, J. (2001). *Kültürel bellek: Eski yüksek kültürlerde yazı, hatırlama ve politik kimlik*. Ayrıntı Yayınları.
- Aytaş, M. (2016). Ağ Toplumu ve Dijital Medyada Ontoloji, Zaman/Mekân Kavramlarını Yeniden Okumak. *Akademik Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 4(37), 399–409.
- Baysal, İ., Çetinkaya, K., & Aydın, M. (2021). Müzeler, sergiler ve tarihi alanlarda dijitalleşme. *International Journal of 3D Printing Technologies and Digital Industry*, 5(2), 271–280. <https://doi.org/10.46519/ij3dptdi.978607>
- Bergson, H. (2005). *Madde ve bellek: Beden-tin ilişkisi üzerine deneme*. İdea Yayınevi.
- Boz, M. (2019). Anımsama, unutuş ve bellek: Andrey Tarkovsky'nin *Nostalghia'sı* üzerine bir inceleme. *Sinecine: Sinema Araştırmaları Dergisi*, 10(2), 263–289.
- Çakar Bikiç, N. (2020). Bellek çalışmaları bağlamında zaman ve mekân kullanımının Türk korku sinemasının anlatısal yapısı üzerindeki etkileri. *Selçuk İletişim*, 13(2), 471–500.
- Creswell, J. W., & Poth, C. N. (2018). *Qualitative inquiry and research design: Choosing among five approaches* (4. Baskı). SAGE Publications.
- Deleuze, G. (1985). *Cinema 2: The time-image*. University of Minnesota Press.
- Doğan, Y. (2019). Reha Erdem filmlerinde zaman, uzam ve bellek üzerinden bir değerlendirme. *Global Media Journal Turkish Edition*, 9(17), 1–15.
- Elsaesser, T. (2009). *The mind-game film: Cinema in the digital age*. Routledge.
- Frizzell, D. R. L. E. (2015). Richard Mosse's enclave. *Cultural Politics*, 11(2), 163–183. <https://doi.org/10.1215/17432197-2895735>
- Garakhanova, N. (2023). Dijital sanatın Türkiye'nin kültür diplomasisindeki potansiyeli ve geleceği. *Social Mentality and Researcher Thinkers Journal*, 73(73), 3833–3840. <https://doi.org/10.29228/smryj.69719>
- Gibbs, A., Meese, J., Arnold, M., Nansen, B., & Carter, M. (2019). *Glitch aesthetics in digital culture: Interdisciplinary perspectives*. Routledge.
- Hou, D. X., & Lu, S. H. (2017). The time-image and the unknown in Wong Kar-wai's film art. İçinde *The fascination with unknown time* (ss. 233–249). Palgrave Macmillan.
- Manovich, L. (2001). *The language of new media*. MIT Press.
- Mao, Y. (2023). Research on glitch art creation from the perspective of cyborg. *Communications in Humanities Research*, 8(1), 177–182. <https://doi.org/10.54254/2753-7064/8/20230996>
- Menkman, R. (2011). *The glitch moment(um)*. Institute of Network Cultures.
- Moradi, I. (2004). *Glitch aesthetics* [Doktora tezi]. University of Huddersfield.

- Rose, G. (2016). *Visual methodologies: An introduction to researching with visual materials* (4. Baskı). SAGE Publications.
- Schnabel, M. A., & Haslop, B. (2018). Glitch architecture. *International Journal of Architectural Computing*, 16(3), 183–198. <https://doi.org/10.1177/1478077118792376>
- Schonig, J. (2021). *The shape of motion*. Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/oso/9780190093884.001.0001>
- Wells, C. (Yönetmen). (2022). Aftersun [Film]. A24.
- Yıldırım, S. (2021). Dijital dünyada yeni sanat iletişimi ve tüketim kültürü bağlamında piyasa anlayışları. *Mas Journal of Applied Sciences*, 7(7). <https://doi.org/10.52520/masjaps.86>